साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः ।
प्रसादः क्रियतां भद्रे देवि राज्ञो विशेषतः ॥ १५ ॥
शून्येन खलु सुश्रोणि मयेदं समुदाहृतं ।
कुरु साधु प्रसादं मे बाले सहृदया ह्यसि ॥ १६ ॥
प्रसीद देवि रामोऽपि त्वद्दत्तं राज्यमव्ययं ।
लभतामसितापाङ्गे यशः परमवाप्स्यसि ॥ १७ ॥
मम रामस्य लोकस्य गुरूणां भरतस्य च ।
प्रियमेतद्गुरुश्रोणि कुरु चारुमुखेक्षणे ॥ १८ ॥
विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा
ताम्रेक्षणास्याश्रुकलस्य राज्ञः ।
श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं
भर्तुर्नृशंसा न चकार वाक्यं ॥ १९ ॥
ततः स राजा पुनरेव मूर्छितः
प्रियामतुष्टां प्रतिकूलभाषिणीं ।
समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति
क्षितौ विसंज्ञो निपपात दुःखितः ॥ २० ॥

इत्ययोध्याकाण्डे दशरथमोहो नाम त्रयोदशः सर्गः
॥ १३ ॥

520
20
540

Digitized by Google